

det øvrige Land 10 Aar efter Lovens Stadfæstelse, og saa forekommer det mig, at Ministeren har Ret i, at der kan være nogen Mening i straks for Sønderjyllands Vedkommende at forbyde det private Erhverv der. Det er kun en midlertidig Tilstand, de kommer til at leve under, og i den skal de have det nogenlunde, som de i saa Henseende havde det før Genforeningen. I al Almindelighed er jeg ganske enig i, at det maa være forbi med Særlovgivning for enkelte Dele af Landet, og saa for Sønderjylland.

Brandes: Efter den Forhandling, der er ført, maa man gaa ud fra, at dette Lovforslag ikke vil blive vedtaget i den Skikkelse, hvori det er forelagt, men jeg skal dog af Hensyn til Muligheden derfor tillade mig at gøre det Udvalgte, som vel bliver nedsat om Sagen, opmærksom paa, at saaledes som § 2 er affattet, staar der i den det stik modsatte af det, man øjensynlig har ønsket skulde være Meningen. Der staar nemlig følgende: Det forbydes Dommerfuldmægtige at drive privat Virksomhed i det Omfang, som Justitsministeren bestemmer. Altsaa, Justitsministeren bestemmer, i hvilket Omfang de maa drive privat Virksomhed, og dernæst forbydes det dem fra 1. April at drive denne Virksomhed. Det, der skulde staa, var dette, at det tillades kun Dommerfuldmægtige efter 1. April at drive Virksomhed i det Omfang, som Justitsministeren bestemmer. Men det staar der ikke i Lovforslaget. Derfor gør jeg Udvalget opmærksomt paa, at hvad det end vil foretage sig med Hensyn til dette Lovforslag, maa det rette § 2.

Bramsnaes: Jeg er fuldstændig enig med den ærede sidste Taler i, at § 2 er affattet paa en meget mærkelig Maade. Jeg har ogsaa lagt Mærke til det, men jeg er gaaet ud fra, at § 2 var en Paragraf, der aldrig vilde blive vedtaget i Rigsdagen, og saa vilde jo ogsaa dens uheldige Formulering falde væk.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat dels af den ærede Ordfører for Venstre dels af den højtærede Justitsminister. Til den ærede Ordfører for Venstre vil jeg sige, at jeg har ikke her rettet en Kritik hverken mod Udvalgets Formand eller mod dets Arbejde. Jeg har kun konstateret det, som ethvert Medlem af Landstinget, for øvrigt ogsaa andre, er i Stand til at konstatere, at Udvalget har arbejdet meget længe. Det er jo muligt, at Arbejdet

har været meget intensivt, men efter de Oplysninger, der nu fremkom fra Udvalgets Formand, tror jeg dog, man kan sige, at der har været en vis Maade ogsaa med Intensiteten i Udvalgets Arbejde. Naar jeg gjorde disse Bemærkninger, var det imidlertid paa ingen Maade for at give mig til at kritisere selve det Arbejde, der er udført — det er jeg ude af Stand til, da jeg ikke kender det —, men blot for at vise, at der var gaaet lang Tid, hvor dette Spørgsmaal havde været til Behandling paa Rigsdagen, og at Befolkningen stadig er utilfreds med, at den ikke saa noget Resultat deraf. Og det tror jeg, jeg kan sige een Gang til. Jeg tror, jeg kan sige, at der i en meget stor Del af Befolkningen er Uro over, at det Arbejde, der gøres i Rigsdagen for at løse dette Spørgsmaal, ikke gaar stærkere. Jeg er ogsaa sikker paa, at Befolkningen, der i Bjorkunde have ladet sig tilfredsstille med en Overgangstid paa 10 Aar, ikke længere lader sig tilfredsstille med en saadan Overgangstid. Der er sket adskillige Ting siden den Tid, som har aabnet Øjnene paa mange for den Fare, der ligger i det uheldige System, som bestaar.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg sige, at jeg ikke kan tænke mig, at det kan skabe nogen som helst Ro eller Tilfredshed i Befolkningen, at man først indfører Forandringen for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende. Det er jo hverken de Embedsmænd, som er ansat der, eller Befolkningen i Sønderjylland, der kan siges noget særligt om. Jeg vil antage, at Befolkningen i Sønderjylland i den Henseende er akkurat af samme Art som Befolkningen i den øvrige Del af Landet, at det er en Befolkning, som det lader sig gøre at føre bag Lyset, naar der er drevne Folk, som forstaar det. Det tror jeg er muligt baade i Sønderjylland og i det øvrige Danmark. Hvis der er Folk, som forstaar det og ikke viger tilbage for at benytte en Sammenblanding af deres Embeds- og private Stilling dertil, tror jeg, at den danske Befolkning er udsat for at blive ført bag Lyset mange Gange. Man kan heller ikke sige, at det kun er i Sønderjylland, at saadanne Forsøg er blevet gjort. Jeg vil gøre opmærksom paa, at den Mand, der har været særlig stærkt fremme i den Henseende, var, saa vidt jeg husker, en Mand, som tidligere har været ansat ved de kongerigske Retter, en Mand, som i hvert Fald kom heroppe fra, saa de findes ogsaa Nord for Kongeaaen og stammer ikke fra Sønderjylland. Der er